

דרכי אמר רבה בר רב הונא: אונן שטבל קודם שנסתיהםה אנינותו, אנינותו חזורת עלייו, כלומר, לא הוועיל בטבילהו, לפי שעדרין אונן הוא.

אללא⁽¹²⁾ לא קשייא:

הא, דחגיגה, מדובר בכגון דאמה דעתיה [הסיח דעתו] משמרות גופו מן הטומאה, מאחר שבלאו הכי אסור הוא בקדשים מפני אנינותו, והיסח הדעת הרי פסול בקדשים.⁽¹³⁾

הא, משנתנו, בכגון דלא אמה דעתיה.

ומקשין: אם מדברת המשנה בחגיגה בכגון שהסיח דעתו, תיקשי: היסח הדעת, הלווא אף הזאת שלישי ושביעי, כתמא מת, בעי, ולא די לו בטבילה?

דאמר רבי יוסטאי ברבי מותן אמר רבי יוחנן: הימח הדעת צרייך הזאת שלישי ושביעי,

ואם כן בהכרח, שהאונן אסור אף כשאין ידוע לו שהסיח דעתו, ומשום חשש שמא

אונן ומזהר ביפורים שהביא כפרתו ונטהר לגמרי מן התורה, הרי אלו צריבים מדרבנן טבילה תחילת כדי להתיירם לקודש, אבל לא לתרומה,⁽¹⁴⁾

הרי מבואר שהאונן טוען טבילה, ואין מותר ליגע בקדשים!⁽¹⁵⁾

אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן: לא קשייא:
באג, במשנתנו, בשכבר טבל בתוך זמן
ANINOTHO.

באג, במשנה בחגיגה, בשלא טבל בתוך זמן ANINOTHO.

ומקשין: וכי טבל בתוך זמן ANINOTHO מי
הו [מה תוצאה יש בזזה], הא הדרא עליה
ANINOTHO, כלומר, הרי אף לאחר טבילה עדין
הוא אונן, ואין טבילה מועלת לו אלא אם
יטבול לאחר שתסתומים ANINOTHO, ואם כן,
משנתנו העוסקת במאי שלא נסתיהם ANINOTHO,
אכתה תיקשי: למה מותר הוא ליגע
בקדשים?

האידנא הו אסירי, אצרכינהו רבנן טבילה [כיוון
שהיו אסורים באכילת קדשים עד עתה, היצירכות
חכמים טבילה תחילת]; ובמאיריו שם ביאר טעם
זה: כיוון שיש לחוש שמא באותו זמן שנאסר
בקדשים הסיח דעתו משמרות טהרתו, ונטהר.

12. כן היא גירסת רש"י, וכן היא הפשטות
שתירושן אחר הווא, ושוב אין צרייך לפרש את
משנתנו בשטבל; ואולם התוספות אינם גורסים
"אללא", וראה ביאור שיטות ב"ח'ק נתן".

13. ואם תאמור: לפי סברת הגמרא כאן, שאין
אונן חייב בטבילה אלא כשיודיע לו שהסיח
דעתו, אם כן למה נקטה המשנה "אונן", והרי

משנה, שקרבן הקרב בטומאה אינו נאכל אפילו
לטהורים, ואף אילו כשהבשר בטהורו; ואולם אין
הדברים מסכימים על כל הראשונים, ראה
בחידושי מרן ר' ייז הלוי בפרשת בעולותך;
וראה עוד בהערות שב"חברותא" על המשנה
בפסחים שם.

10. בקשישיתה סבורה הגמרא, שהטעינווהו טבילה
אף לנגיעה קודש, ומשום הכי מקשין על
משנתנו; ומיהו לקמן מסקנה הגמרא שאין האונן
טעון טבילה אלא לאכילה, ומישבת בזזה הגמרא
את משנתנו.

11. הטעם מבואר בחגינה כד ב: כיוון דעת